

אִזְקֻמוֹהָ מֵאִרֵּי מִתְּנִיתִין, מֵאִמְתִּי קוֹרִין אֶת שְׁמַע
 בְּשַׁחְרִין מְשִׁיכִיר בֵּין תְּכַלַּת לְלֶבֶן, ומשום כך אמרו בעלי המשנה
 (ברוכת פ"א מ"ב) מאמתי קורין את שמע בשחרין [ותיא] משיכיר בין תכלת ללבן, דהיינו שע"י
 ק"ש הוא יבדיל בין הדין לרחמים וימתק את הדינים. וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ פֶּרֶשֶׁת
 צִיצִית, לְמִקְרֵי לָהּ בְּיַחְוָדָא ומשום כך תיקנו חז"ל לומר את פרשת ציצית
 בקריאת שמע, והוא בכדי להורות שבק"ש ממתקים את התכלת דציצית בלבן דחסדים
 (רמ"ק).

המלכות היא המצווה השמינית של מצוות מזווה

וְאִתְּהִי פְקוּדָא תְּמִינָאָה, מְזוּזָה וכן המלכות היא המצווה השמינית של
 מצוות מזווה. שְׂכִינָתָא אֶתְקְרִיאָת מְזוּזָה, מְסִטְרָא
 דְּעַמּוּדָא דְּאַמְצַעִיתָא, דְּאַתְנוּן דִּיהוֹ"ה. וּמְסִטְרָא
 דְּצַדִּיק, רְזָא דְּבְרִית, אֶתְקְרִי שְׂדֵי דהיינו שהשכינה הנקראת מזווה,
 [ותיב] היא מצד העמוד האמצעי ת"ת שהוא אותיות הוי"ה, ומצד היסוד שהוא אות הברית
 שהוא שם שד"י, דהיינו שהמלכות עומדת בין הת"ת ליסוד, ומצד פניה הפונות אל הת"ת
 יש בפנימיותה שם הוי"ה של פרשיות המזווה שבסוד הת"ת הכולל חסד שהוא פרשת שמע

אור הרשב"י

[ותיא] והנה אצלנו הגירסה הוא בשחרית וכתב
 המלאכת שלמה שצריך לומר בשחרין ושכך
 כתב מהר"ם לונזאנו וכדאיתא ברע"מ וכתב
 ההגהות מהרצ"א שכן הוא הגירסה בירושלמי.
 [ותיב] דהיינו שהמלכות היא שם אדנ"י כמנין
 מזווה.

הלימוד היומי

לע"נ עמליה בת שולמית רחל ע"ה

ובכולל גבורה שהוא פרשת והיה אם שמוע, ומצד פניה שפונים למטה ליסוד הנקרא שד"י היא נקראת על שמו שד"י (ע"פ הרמ"ק). **שְׂדֵי חוֹתָמָא דְּמִלְכָּא, דְּאִיהוּ יְהוָה** וזה השם שד"י הוא חותם המלך ז"א הנקרא הוי"ה, דהיינו שהוא היסוד דז"א שממנו מקבלת המלכות את החותם בייחוד, שהוא מצוייר בה מבחוץ, ולכן האדם צריך להורות על הנהגה זו ע"י שהוא קובע את המזוזה על פתחו שיש בה שם שד"י מבחוץ (רמ"ק).

המלכות היא המצווה התשיעית של אות ברית

בְּקִוְיָא תִּשְׁעָא, שְׂכִינְתָּא אֶתְקַרְיָא אוֹת בְּרִית, מְסִטְרָא דְּצַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם וכן המלכות היא המצווה

התשיעית של אות ברית ולכן השכינה נקראת אות ברית, דהיינו שבהיותה למטה תחת היסוד היא לוקחת שפע וכח להנהיג את העולם מצד היסוד הנקרא צדיק עולם, הנקרא כן לפי שהוא המקום ומעמיד את העולם. (בראשית ט) **זֹאת אוֹת הַבְּרִית** ובוזה

הוא סוד 'זאת אות הברית', דהיינו שהמלכות הנקראת זאת היא מקבלת מהיסוד הנקרא אות ברית (רמ"ק). (שמות לא) **בִּינִי, עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא, וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, נֶצַח הוֹד. אוֹת, דָּא צַדִּיק. הִיא, דָּא שְׂכִינְתָּא**

וכאשר המלכות עולה בסוד עטרה על ראש ז"א הוא סוד 'ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם', דהיינו 'ביני' הוא העמוד האמצעי ת"ת הכולל חו"ג, 'ובין בני ישראל' הם הנו"ה, 'אות' הוא היסוד הנקרא צדיק, 'היא לעולם' היא השכינה, דהיינו שהמלכות היא כעטרה על ז"א. **בִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם, מִכֶּתֶר עַד**

הלימוד היומי

לע"נ עמליה בת שולמית רחל ע"ה

עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא ומש"כ 'כי ששת ימים עשה ה' את השמים', סוד ששת ימים הוא שש ספירות מהכתר עד הת"ת שהם כח"ב חג"ת. **דְּלִית שִׁית בְּכָל אֲתָר,** אֵלָא מִסְטָרָא דְאֵת ו'. **וְלִית שְׁבִיעִי, אֵלָא מִסְטָרָא דְאֵת י', עֲטָרָה עַל רִישִׁיהָ** והנה אין שש בכל מקום אלא רק מצד אות ו' דז"א, ואין שביעי אלא רק מצד המלכות בת שבע שהיא האות י' שעולה בסוד עטרה על ראש ז"א, דהיינו שכאשר האות י' דמלכות עולה על אות ו' דז"א בסוד עטרה הוא נעשה אות ז', **חֲכָמָה עֲלָאָה. אֹתָהּ הִוא. חֲכָמָה תַּתָּאָה, אֹתָהּ הִיא** ובוה היא עולה עוד עד החכמה העליונה שהיא אות י', ומשום כך נאמר בפסוק 'אות הוא' עם אות ו', דהיינו שע"י שהמלכות עולה לחכמה היא נקראת הוא בלשון זכר, אמנם כאשר היא במקומה למטה בסוד חכמה תחתונה היא בבחינת 'אות היא' באות י' שהוא לשון נקבה.

מצוות אות ברית תיקנו למול ליום השמיני, בסוד ח' ספירות מחכמה עד היסוד **וְתִקְּנוּ לְמִגְזֵר לְתַמְנִיָּא, דְּאֵינֻן ח', מִן חֲכָמָה עַד יְסוּד.** **לְקַבְּלָא בְּהוּן י' זְעִירָא, לְסַלְקָא לָהּ עַד פֶּתֶר,** **לְמַהּוּי עֲטָרָה עַל רִאשִׁיהוּן** ובזו מצוות אות ברית תיקנו למול ליום השמיני, בסוד ח' ספירות מחכמה עד היסוד, והוא בכדי לקבל בספירות אלו את המלכות הנקראת י' קטנה בסוד עטרה שהיא מתגלית ע"י המילה, ועי"כ מעלים אותה עד הכתר ובוה היא כעטרה על ראשם של ח' הספירות האלו, ועי"כ החיצונים נפרדים ממנה ונשארים למטה, כי כאשר המלכות למטה היא בסוד 'אני אחרון' מאחר שהיא משפיעה לחיצונים אמנם כאשר היא למעלה בכתר היא סוד 'אני ראשון' ואז אין לחיצונים יניקה ממנה (רמ"ק).

וְתִקְּנוּ לְשׁוּיָא לְעֶרְלָה בְּמִנָּא דְּעַפְרָא, לְקַיִים (ישעיה סה)
 וְנַחֲשׁ עֶפְרָ לַחֲמוֹ וּלְכֹן תִּקְּנוּ חַז"ל לְשִׁים אֶת הָעֶרְלָה בְּכָלִי עִם עֶפְרָ, וְהוּא לְקַיִים
 אֶת מִשְׁכֵּי 'נַחֲשׁ עֶפְרָ לַחֲמוֹ', דְּהֵינּוּ שְׁהוּא נִהְנָה רַק מִהָעֶפְרָ שְׁלֻמָּטָה וְאִין לוֹ אַחִיזָה בְּמַלְכוּת
 שְׁלֻמָּעֵלָה (רמ"ק).

המלכות היא המצווה העשירית של שבת

פְּקוּדָא עֲשִׂירָאָה, (שמות לא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
 הַשַּׁבָּת וְכֵן הַמַּלְכוּת הִיא הַמִּצְוָה הָעֲשִׂירִית שֶׁל שַׁבָּת שְׁבֻזָּה נֹאמֵר
 'וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת'. שְׁכִינָתָא אֶתְקַרִּיאת שַׁבָּת, מְסִטְרָא
 דְּהִתְלָת דְּרַגְיִין עֲלָאִין דְּאִינוּן ש', ג' בְּתָרִין: פֶּתֶר, חֲכָמָה,
 וּבִינָה. וְאִיהִי בֵּת, רְבִיעָאָה לֹזֶן וְהִנֵּה הַשְּׁכִינָה נִקְרֵאת שַׁבָּת מִצַּד הַגִּ"ר
 הַרְמוּזִים בְּג' קוֹי הָאוֹת ש' דְּשַׁבָּת שְׁהֵם סוּד שְׁלוֹשׁ סְפִירוֹת כַּח"ב, וְזוֹ הַמַּלְכוּת הַנִּקְרֵאת בֵּת
 הִיא רְבִיעִית אֲלֵיהֶם, וְהִיא נִרְמֶזֶת בְּאוֹתִיּוֹת ב"ת דְּשַׁבָּת, וְסוּד הַדְּבָר הוּא שְׁהֵא"ס מִמִּשְׁיָךְ
 מִנּוּחָה וְעוֹנֵג מִהַגִּ"ר אֶל הַתַּחְתּוֹנִים ע"י הַמַּלְכוּת שְׁעוּלָה אֲלֵיהֶם וְנִקְשֶׁרֶת בֵּהֶם וּמִקְבֵּלֶת מֵהֶם
 אוֹר וְשֹׁפֵעַ (רמ"ק). שִׁית יוֹמִין, מַחֲסָד עַד יְסוּד, בְּהוֹן תַּעֲשֶׂה
 מְלָאכָה, בְּגִין דְּבִנְיָנָא מִתְחִיל מַחֲסָד אֲמַנָּם שֶׁשֶׁת יְמֵי הַחוּל שֶׁמִּצַּד
 הו"ק שְׁהֵם סְפִירוֹת מַחֲסָד עַד הַיְסוּד, בֵּהֶם נֹאמֵר 'תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה', מֵאַחֵר שֶׁבִּנְיָן הָעוֹלָם
 מִתְחִיל מִהַחֲסָד שֶׁבְּרָאשׁ הו"ק, הֵדָא הוּא דְּכִתִּיב, (תהלים פט) עוֹלָם
 חֶסֶד יִבְנֶה כִּי זֶהוּ מִשְׁכֵּי בִּפְסוּק 'עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה', דְּהֵינּוּ שְׁאֵז הוּא זְמַן הַמְּלָאכָה.
 אֲבָל מִבִּינָה וְלַעֲיָלָא, אִיהִי מְנוּחָה וְעֵנֵג וְשְׁבִיתָה לְכָל

הלימוד היומי

לע"נ עמליה בת שולמית רחל ע"ה